A ÎNCEPUT MECIUL

AJAX – BAYERN!

JOHANN CRUYFF

GERD MULLER

Deocamdată, „ostilitățile" se reduc la urmărirea reciprocă a echipelor, la care au recurs, pentru o mai bună documentare, cei doi antrenori, **Ștefan Covaci** și **Udo Lattek**, deși Ajax și Bayern s-au întîlnit la începutul actualului sezon în două partide amicale (5—0 și 2—1 pentru Ajax). Dar, un plus de informare nu strică, astfel că **Ștefan Covaci** a vizionat meciul Aston Villa — Bayern, disputat recent în Anglia, iar **Lattek** cele două partide Ajax — Rangers.

În timp ce **Covaci** s-a ținut însă de la orice comentarii, colegul și... vitorul său adversar **Lattek** n-a ezitat să-și împărtășească impresiile culese la cele două meciuri ale lui Ajax. N-a ascuns că jocul l-a cam decepționat, dar nu-și face nici o iluzie că pînă la 7 martie Ajax nu va reveni la nivelul cunoscut: **„Am să urmăresc echipa din Amsterdam cu o săptămînă înaintea primei partide din Cupa campionilor, în derbiul olandez Ajax — Feyenoord. Atunci cred că am să văd pe adevăratul Ajax".**

AJAX FAVORIT, BAYERN OUTSIDER!

Aceasta este opinia lui **Lattek**, care recunoaște — după cum se exprimă într-un interviu: **„Ajax, ca și Bayern, are doi sau trei jucători de excepție care pot face ei singuri să încline balanța în favoarea echipei lor. Totuși, mărturisesc foarte sincer că echipa olandeză îmi pare mai omogenă decît Bayern. Forțele sale sînt poate mai bine repartizate. Ajax marchează indiscutabil un punct de superioritate în posturile de extreme. Ajax este favoritul acestui șoc. Noi ne acomodăm foarte bine cu rolul de outsider și vom încerca să provocăm surpriza".**

NU-L DAU PE MÜLLER PENTRU CRUYFF!

Aprecierile lui **Lattek** se îndreaptă în mod special spre **Cruyff**, atacantul lui Ajax, cu care, totuși, nu l-ar schimba pe **Müller**. Mărturisește, totuși, sincer, că **„dacă i-aș avea pe amîndoi în echipă aș fi încîntat"**. Și explică de ce, în același timp justificînd preferința pentru Müller:

„Ei sînt, evident, jucători foarte buni, dar și foarte diferiți. De altfel, în echipele lor nu joacă același rol. Cruyff participă mai mult decît Müller la pregătirea atacurilor și este mult mai tăios și redutabil decît Gerd în cursele lungi cu mingea la picior. În schimb Müller este mai abil, mai oportun pe distanțe mici și în apropierea porții".

PLAN ANTI-CRUYFF

Valoarea lui **Cruyff**, incontestabil cel mai periculos atacant al olandezilor, l-a făcut pe **Lattek** să reflecteze la măsuri pentru anihilarea lui. **„Este o problemă care mă frămîntă — a spus Lattek. Mi-a venit o idee despre care am vorbit și cu jucătorii mei și am constatat că și ei s-au gîndit exact la același lucru. Nu-i nimic revoluționar, dar n-o pot spune. Tot ceea ce pot afirma este că nu Müller va fi cel care va fi însărcinat cu supravegherea lui Cruyff!".**

Lattek a dat semnalul de începere. Vom vedea cu alt prilej replica lui **Ștefan Covaci**, pentru că și el are o problemă, care se numește... **Müller**.

Carnet extern

FĂRĂ SCORURI EGALE?

Interesantul experiment anunțat de federația sovietică de fotbal în campionatul unional de anul acesta, a stîrnit curiozitate și discuții în presa străină de specialitate.

În general, întrebarea pe care și-au pus-o cei mai mulți a fost următoarea: excluzînd rezultatele de egalitate *(prin executarea de lovituri de la 11 m după cele 90 minute de joc)* echipele vor renunța la jocul defensiv și vor deveni mai ofensive, fotbalul va cîștiga mai mult în eficacitate?

Fără discuție că există — mai ales la echipele de valoare medie sau submedie — tendința de a juca la „mica ciupeală" în deplasare. Dar nu aceasta poate constitui un argument, ci — după noi — abundența de meciuri nule. Or, o mică statistică ne-a condus la următoarele constatări: în R.F.G., *după 153 de jocuri din actualul campionat, meciurile nule (33) reprezentau 21,5%; în* Scoția *(după 180 jocuri) 21,6% (39); în* Olanda *(162 jocuri) 25,3% (41); în* Portugalia *(144) 25% (36); în* Franța *(200) 25,5% (51); în* Irlanda de Nord *(54) 17,6% (9); în* România *(120) 25,8% (31); în* U.R.S.S. *(240) 31,6% (76, din care 31, deci 12,9%, la scorul de 0—0).*

Așadar, partidele egale n-au o pondere decisivă. Pe lîngă faptul că este absolut normal ca două echipe puternice, practicînd un fotbal ofensiv, să termine la egalitate, e nedrept ca într-un campionat (deci o competiție de regularitate) să fie departajate de 11 m. După cum (celălalt aspect), se poate întîmpla ca o echipă care joacă defensiv să reușească un „nul" după 90 de minute și apoi, prin hazard (adversarul să rateze) să cîștige la 11 m. În fotbal este cu putință și așa ceva.

După unii mai eficientă, cu efecte mai sigure, ar fi soluția măririi la 3 a numărului de puncte acordate pentru o victorie.

Dar, să așteptăm rezultatul experimentului amintit.

Petre GAȚU

SOȚUL MEU, PELE

PRIMUL INTERVIU ACORDAT DE ROSEMARY EDSON DO NASCIMENTO

Pentru prima oară de cînd deține rolul... de soție a celui mai cunoscut fotbalist al lumii, Rosemary Edson do Nascimento a dat un interviu în exclusivitate presei. În rîndurile care urmează vă prezentăm secvențe din convorbirea sa cu corespondenți ai presei străine și cu redactori ai televiziunii și radioului din Peru.

— Cum au trecut zilele dinaintea marcării acelui gol, nr. 1 000?

— Ah, nu îmi mai amintiți de zilele acelea! Au fost îngrozitoare! Soțul meu, de obicei liniștit și calm, devenise de o nervozitate aproape insuportabilă. Mai cu seamă cînd, după golurile 998 și 999, cel al o miilea se lăsa așteptat. Toată lumea care îl întîlnea, de la președintele clubului și pînă la suporteri, îi puneau aceeași antipatică și fără de răspuns întrebare: cînd marchezi golul nr. 1 000?

— Și pînă la urmă a venit dintr-un penalty, nu?

— Da, în ziua aceea, parcă ieri s-a întîmplat, am rămas acasă. Pele a zis că e mai bine să nu merg la meci. Santos juca cu Vasco da Gama. M-am așezat, deci, în fața televizorului; cînd am văzut că se acordă penalty pentru Santos și că Pele va fi executantul am plecat din cameră. Cînd părinții mei care au rămas, stoici, la datorie, în fața micului ecran, au izbucnit în strigăte de bucurie, am revenit și eu. N-aș fi crezut ca atingerea acestei performanțe să dezlănțuie atîta bucurie! Vă închipuiți cît eram de emoționată. Pe stadion, interviurile, fotografierile, felicitările nu se mai terminau. Am făcut o mică socoteală cu soțul meu, cînd a sosit acasă tîrziu, noaptea: în ziua aceea îl intervievaseră pentru televiziune de 23 de ori și îl fotografiaseră de peste o mie de ori! Fotoreporterii bătuseră, deci, și ei recordul golurilor marcate de Pele!

— Cum v-ați cunoscut?

— Tinerețea mea n-a fost deloc ușoară. Familia noastră o ducea foarte greu, așa că trebuia să contribui și eu la întreținerea ei. Dimineața mergeam la școală, după amiaza lucram ca vînzătoare într-un magazin de discuri. La 15 ani devenisem o mare admiratoare a clubului Santos și m-am înscris în clubul suporterilor. Duminicile mergeam la clubul nostru, ascultam muzică, ne duceam și la alte partide ale echipelor Santos decît la cele de fotbal. Într-o zi, m-am dus la un meci de volei. Priveam cu toată atenția jocul cînd, la un moment dat, am simțit că cineva mă privește insistent. Era Pele. Așa ne-am cunoscut. După cîteva luni ne-am și căsătorit. Sînt fericită că soțul meu, pentru că a rămas un băiat foarte deschis și delicat, e un excelent tată de familie. Kelly Cristina și Edson — cei doi copii ai noștri — îl iubesc la nebunie. Cînd intră el în casă... eu dispar din preocupările și atenția lor. Apropo de copiii noștri: cînd s-a născut fetița, am anunțat peste tot că o vom numi Cristina Kelly. Ce să vezi? În lunile acelea, peste treizeci de mii de nou născute au primit același nume. Așa că la nașterea băiatului am ținut... secret cîteva săptămîni numele lui. Și i-am asigurat o oarecare exclusivitate.

— Ce vă doriți?

— Ca soțul meu să încheie sănătos activitatea fotbalistică și să devină al nostru. Pentru că, acum, el e mai mult un musafir pentru noi. Dar, cum vă spuneam, un musafir foarte drag.

VOR SALVA... SCOȚIENII ECHIPA LUI BOBBY CHARLTON?

Campionatul englez a primit un cadou, privit dintr-un anumit punct de vedere; fiindcă pentru alții acest cadou e un mare calvar. Darul se numește „drama lui Manchester United". Și el face ca interesul pentru campionat să crească enorm. Din acest punct de vedere „cursa contra retrogradării", în care e angajată formația lui **Bobby Charlton**, e o binefacere. Dar, cum e lesne de înțeles, la cei în cauză numai de bucurii nu se poate vorbi...

Am scris de multe ori despre diversele „leacuri" încercate de conducerea celebrului club din Manchester spre a opri căderea formației în liga a doua. La început, măsuri de ordin intern, creșterea sancțiunilor și a recompenselor. Mai tîrziu, demiterea managerului **O'Farrel** și aducerea cunoscutului **Tommy Docherty**, cel care a cunoscut atîtea satisfacții cu selecționata Scoției. Ofensiva tenacelui Tommy n-a cunoscut însă, pînă acum, vreun rezultat vizibil... în clasament.

În schimb, el a procedat la una dintre cele mai radicale remanieri de lot pe care le-a cunoscut Manchester United în întreaga sa istorie; probabil influențat de reușitele precedenților săi elevi, **Docherty** a efectuat la noua sa echipă o veritabilă transferare în masă a vîrfurilor fotbalului scoțian. Pe lîngă cei trei jucători originari din Scoția, care se găseau deja la United, el a mai adus încă cinci, așa că, în momentul de față, nu se mai poate vorbi despre... o formație engleză. Ultimul sosit, **Lou Macari**, centru atacant recomandat călduros, n-a fost capabil să justifice — în primele întîlniri — forța sa de golgeter și Manchester United nu pleacă deloc din locurile pe care scrie amenințător „liga a doua". Dacă va retrograda, suporterii ei vor avea, însă, o scuză: înfrîngerea a suferit-o o echipă... scoțiană!...

FOTBALUL CANADIAN PLECAT ÎN CĂUTAREA TIMPULUI PIERDUT...

Adevărul e că, în ultimii ani, ceva-ceva se făcuse pentru progresul fotbalului în Canada...

Se investiseră sume mai mari de bani, Canadian Soccer Association dăduse mai mult din coate, ispitind jucători și antrenori din bătrîna Europă, participînd chiar la un biet campionat, care s-a intitulat, cu trufie, „North American Soccer League", dar care n-a fost altceva — după opinia unui confrate — decît „un copil născut mort".

Banii, însă, s-au terminat repede, iar spectatorii nu s-au grăbit spre tribune; jucătorii au venit și au plecat, și fotbalul canadian n-a făcut — într-un deceniu — nici un progres vizibil. N-a izbutit nici măcar calificarea la Jocurile Olimpice; la München a plecat o echipă americană de dilletanți, doar să facă act de prezență...

Gîndindu-se cu amărăciune la faptul că jocul cu mingea a rămas, în Canada, mai ales un divertisment de sfîrșit de săptămînă al emigranților, în vreme ce oficialitățile nu i-au acordat nici cea mai mică importanță, Ian Dickson, președintele lui Ontario Soccer Association, caracteriza de minune o situație taxată drept fără ieșire: **„În multe privințe, fotbalul nostru a fost privit ca o afacere, nu ca un sport. Recunoașterea acestui fapt ar însemna ea însăși, mare lucru".**

Ani de zile, nimeni n-a recunoscut așa ceva...

„PRIORITATEA NUMĂRUL UNU..."

Situația părea clară. Fotbalului canadian îi puseseră mulți cruce, cînd — ca o ploaie iscată din senin — ministrul

Franck Pike, unul dintre cei ce crede că fotbalul canadian își va spune curînd cuvîntul pe plan mondial... Realism sau... optimism fără acoperire?

Sănătății și Binelui Public, în subordinea căruia se află și Amateur Sport Directorate, a convocat, în toamnă, o conferință de presă, declarînd că guvernul, revizuindu-și atitudinea față de fotbal, a ajuns la concluzia — stupefiantă pentru asistență — că **„în momentul de față acesta are prioritatea numărul unu între sporturi"!**

Asaltat de gazetari, John Munro a făcut cunoscută intenția oficială de a **„transforma fotbalul într-un adevărat sport"**, oferind asigurări în privința unui **„tratament financiar superior din partea guvernului și invitînd organizațiile de specialitate de pe întreg teritoriul țării să se unească în vederea întocmirii unui plan național, în cadrul căruia — a subliniat ministrul — accentul va cădea pe răspîndirea jocului cu balonul rotund în rîndul tineretului, îndeobște în școli".**

După păreri autorizate, subitul interes arătat de forurile oficiale din Ottawa jocului cu mingea s-ar lega — ca primă sugestie — de Olimpiada din 1976, a cărei organizare revine Montrealului, ceea ce ar însemna — în virtutea regulamentului actual — participarea automată la faza finală a reprezentativei de fotbal a Canadei!

În plin „relache", cînd fotbalul canadian hibernează din cauza iernii nemiloase, oficialitățile de la C.S.A. — sperînd în inaugurarea unei prime Ligi naționale, incluzînd echipele întregului teritoriu, de la coasta Atlanticului la cea a Pacificului — tratează intens cu companiile aviatice în vederea reducerii prețurilor, căutînd să ajungă totodată la o înțelegere cu toate grupările profesioniste de hochei, al căror jucători sub 20 de ani ar urma să se încadreze, pe timpul verii, în mișcarea fotbalistică, participarea în campionatul de soccer fiind o condiție sine qua non pentru ieșirea pe gheață...

UN CAMPIONAT MONDIAL ÎN... COMPENSAȚIE!?

În vreme ce interesul în jurul balonului rotund crește, managerul **John McMahon** și directorul tehnic **Frank Pike** depun eforturi supraomenești pentru a găsi acei jucători tineri de care echipa națională are nevoie pentru un dublu scop: J. O. din 1976 și preliminariile campionatului mondial din 1978.

Dacă ar fi să judecăm după faptul că o selecționată canadiană a realizat, recent, un prestigios 1—1 în fața unei echipe a primei Ligi din Mexic, chiar pe stadionul „Azteca", ar trebui să-l considerăm pe Pike lansat pe drumul cel bun, cu atît mai mult cu cît din cei nouă amatori care au evoluat în meciul amintit, șapte nu împliniseră încă vîrsta de 22 de ani. Frank Pike, însă, e de altă părere, susținînd că jucătorii săi sînt mult prea „cruzi", că au nevoie de nenumărate meciuri internaționale și că rezultatul din Mexic n-a fost caracteristic pentru destinul unei echipe reprezentative care **„acuză dramatic lipsa contactelor internaționale".**

Urmînd aceeași politică, a întăririi legăturilor cu fotbalul celorlalte continente, Canadian Soccer Association și-a făcut cunoscută intenția de a organiza, în 1976, un prim campionat mondial de fotbal amator, în eventualitatea în care acest sport va fi expulzat — după cum a lăsat să se înțeleagă la München, noul președinte al C.I.O. — din incinta Jocurilor Olimpice, începînd chiar cu Montrealul.

„Ne vom adresa la F.I.F.A. pentru a cere și asemenea campionat mondial, drept compensație pentru eventuala pierdere a turneului olimpic de fotbal" — afirma E. King, secretarul executiv al Ligii.

Așadar, în ciuda unui start poticnit, soccerul canadian, aflat doar la începutul unui drum sinuos, afișează — iată — veleități proprii marilor experți.

Rămîne de văzut cît a fost vorbă și cît va fi faptă!